

Հովհաննես Թումանյան

Բայրընին

Ի՛նչ մեծ հանճարով, ո՛վ հսկա պոետ,
Ազատությունը կաշկանդող շրդթան
Հաշտեցրել ես դու ազատ մարդու հետ
Եվ քաղցրացրել ես վիշտը գերության:

Ի՛նչպես դարձրել ես բանտը հայրենիք
Եվ ողջ աշխարհը՝ լայնարձակ մի բանտ...

Ահա տանջանքի աշխարքում բռնիկ
Մեծարում են քեզ որդիքը հիվանդ,
Եվ արտասվում են քո անմահ երգում,

Թե ոնց է մարդու հոգին խորտակվում:

1895